

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-16)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-16)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 324. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000070.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

Løverdags, d. 16. Juni 1855. Marienbad.

Min kjære Ludvig !

Uagtet jeg haaber paa at faae Brev fra Dig i Morgen, eller maaske endogsaa i Aften, føler jeg dog i denne Eftermiddags. 325en uimodstaaelig Trang til at begynde mit Brev og underholde mig lidt med dig. Hvad foretager Du Dig i Dag ? Jeg veed ikke, hvordan jeg har det i Dag, jeg er saa forunderlig veemodig stemt. Jeg har hele Dagen maattet kjæmpe for at holde mine Taarer tilbage. Hvad foretager Du Dig i Dag? Er det en Anelse om noget, der ikke er godt i Hjemmet? Eller er det maaskee blot, fordi det er en Tycho Brahesdag, som Du kan see i Almanakken, 1) eller er det kun et Sjæle-Suk, som den afdøde Biskop Mynster engang sagde til mig, et Suk, et Længsels Suk, som Sjælen udstøder i sin Udtaalmodighed efter et andet, et bedre Hjem end det, vi færdes i hernede ? Det er Sjælen, sagde han, indeni os, som prøver sine Vinger. Det er en slem Tilstand, hvori man synes, at man ikke har Ret til at græde, men hvori det er Een umuligt at lee. Det regner her hele Dagen og Skyerne ligger som Røg under Træ-Toppene, et Syn man kun har i Bjerglandene. Det ligner den Taage, vi hjemme om Aftenen seer om Sommeren bevæge sig over vore Enge, og som vi kalder Elverpigernes Dands. Hos os dandser disse huulryggede Piger paa Engene, her i Luften, som det lader.

Paa Grenene Regndraaber hænge
Som i begge mine Øine to,
Fra Hjertet de op sig trænge,
Dernede de have ei Ro. 2)

Men nu vil jeg lade Dig have Ro og ikke plage Dig mere med at udmale mit Mismod. Jeg synes, jeg er blevet lettere om Hjertet ved at nedskrive disse Linier til Dig, og saa veed jeg, Du ikke er fortrydelig over, at jeg har gjort det. Nu vil jeg standse og haabe paa Dit Brev.

Mandag, d. 18.

Endelig modtog jeg da Dit kjære Brev i Formiddags. Jeg har stridt med mig selv, om jeg skulde tilintetgjøre Begyndelsen af dette Brev, som jeg begyndte i Løverdags, eller ikke, s. 326dog lad det nu staae, uagtet jeg veed, Du ikke ynder disse mismodige Stemninger. Tak, min egen kjære elskede Ludvig, for Dit Brev, og for Dine kjærlige trøsterige Forsikringer deri. Gid jeg dog kunde tilkjæmpe mig denne guddommelige Ro og Tillid i Sindet, hvorpaa Du sætter saa stor Priis. Da jeg veed, Du ikke vilde skrive disse rare Ord, hvis Du ikke mente dem, bør og vil jeg tro dem, og jeg haaber i denne Tro at blive bedre og bedre, saa at min Nærværelse skal gjøre Dig lige saa mild som min Fraværelse. Naar Du imidlertid siger, at det alene er mit eget Sind som skaber min Mistillid, da er det en sort uretfærdig Bedømmelse af mit eget Sind; dog ikke mere herom, det er mig egentlig modbydeligt at tale derom, det er Dig og mig uværdig, det føler jeg kun altfor dybt. Hvorledes man imidlertid skal kunne lukke sine Ører for saarende Ord og Hentydninger af Andre er en Kunst, jeg saavel som Andre har Vanskelighed ved at lære. Tak for at Du siger mig Godnat, forinden Du gaar til Ro. Tak for hver venlig Tanke Du har om mig. Gid jeg ret kunde være Dig til Behag nær og fjern.

Tak for alle Dine Nyheder af Bladene. Nu skal jeg fortælle Dig en fra tyske Blade. I Wien er der udkommet en keiserlig Befaling om, at ingen maa offentlig kritisere Theater- directeurernes Bestyrelse for de to keiserlige Theatre. De offentlige Blade maa kun kritisere Skuespillerne men ikke Directionen. Kan Du ikke faa det indført hos os ? I Marienbad har jeg hørt den Vittighed, som skal være gængs i Kjøbenhavn, at Heiberg skal tage sig iagt. Thi da Hall og Andræ blev afsatte, gjorde de en Udenlandsreise og blev Ministre da de kom hjem. I Aar er Wiehe og Høedt afsatte, de vil nu ogsaa gjøre en Udenlandsreise og blive Directeurer, naar de kommer hjem. Men de reiser vel ikke, og saa falder vel ogsaa Fortsættelsen bort.

Forleden traf vi en norsk Familie ved Table d'hôte ; vi kom i Snak, og da vi vilde gaae, kom Manden hen til migs. 327og spurgte, om han ikke havde den Ære at tale med Etatsraadinde Heiberg. Da jeg bejaede det, sagde han : Tør jeg da ikke bede Dem hilse Etatsraad Heiberg fra Professor Holst; vi har været sammen i Paris, og, jeg syntes han sagde, studeret sammen. 1) Det var en net Mand. Konen i Smag med Fru Drewsen ; det første, hun sagde til os over Bordet, var : » Jeg synes, det er nogle fæle Asener her sidder rundt omkring «. De var fra Franzensbad og var kun her den Dag paa Besøg. Vi træffer dem ikke i Franzensbad, naar vi kommer der, thi de skulde reise om nogle Dage til Schweitz. Det er Skade, thi jeg synes godt om dem. Ogsaa traf vi i Gaar paa samme Sted en behagelig Mand en Hr. Løventhai, som spurgte til Martensen og bad os hilse ham; han og den afdøde Digter Lenau har reist med Martensen for en Deel Aar tilbage. 2) Hils Martensen fra ham. Disse Bekjendtskaber skylder jeg min Patriotisme, thi Dagene iforveien havde vi siddet ved en Deel Slesvig-Holsteinere, hvis Fjæs jeg ikke kunde udholde længere at see paa. Anthon bad derfor Værten, om han vilde anwise os en anden Plads, og vi vandt ved Byttet. Her er koldt og Regn fra Morgen til Aften, det er utaaleligt.

Det rørte mig, min kjære Ludvig, at læse Din Omhu for min sidste Bouquet Blomster til Dig. Det var smukt, at Du ikke vilde kaste den hele Bouquet ud af Vinduet, men at Du opløste den og gjemte Baandet og Stilken. Det er et af disse fine Træk som kun Hjertet indgiver os, og derfor gaaer til Hjertet. Vær endelig forsigtig med

Din Helbred, find paa et og andet som kan more Dig. Jeg gjør Maries Ord til mine: Man burde ikke reise fra saadan en Etatsraad, og Gud veed, jeg gjorde det ogsaa nødig. Naar jeg er rigtig længselfuld saa læser jeg Das Blümlein Wunderschön, som jeg har med paa Reisen. 3) Jeg læste det i Dag, inden Dit Brev kom, for Anthon, og blev saa rørt, at jeg skammede mig for ham. Dette søde Digt spillede en vigtig Rolle i Dine Breve fra i Fjor og derfor skal jeg elske det, saa længe jeg lever. Anthon sagde forleden, s. 328 da han her saae en gammel Dame med graae Haar : » Naar jeg seer saadan en gammel Kone, tænker jeg altid, at jeg glæder mig til at leve med Jane, naar hun faaer saadanne graa Haar «. Jeg syntes, at der var noget saa simpelt og rørende i denne Yttring, at jeg fik Taarerne i Øjnene og tænkte, større Roes kan en Kone aldrig ønske. Gid Du, min kjære Ludvig, maa kunne bevare Din Godhed for mig, naar ogsaa mine Haar bliver graae. Et gammelt Ægtepars Kjærlighed er i Grunden langt skjønnere end et ungt ; de have levet en Historie sammen og kan da haabe at mødes, naar hist » et bedre Foraar kommer, hvor grønt mit Træ skal staa i Evighedens Sommer «. 1) Og nu Farvel, min egen kjære Ven, tænk kjærlig og venlig paa Din inderlig hengivne

Hanne.

Weis kom her og forstyrrede mig i mit Brev og derfor maa jeg lade denne rare Side Papiir staae tom, thi jeg vil ikke opsætte at sende Brevet bort i Aften, for at Du ikke atter skal vente forgjæves paa Brev.